

lydhør overfor disse Ønsker, se med Sympati og Velvillie paa dem og tage under alvorlig Overvejelse, i hvor udstrakt Grad de kunne imødekommes. At Jernbanepersonalet har Krav paa en betryggende Retsordning, turde vi vel alle være enige om. Det drejer sig om en betydelig Del af det danske Samfund. Over 10,000 Statsbanefunktionærer — saa vidt jeg erindrer — ville blive undergivne en saadan Retsordning, og det staaer for mig som uomtvisteligt, at de have Krav paa, at denne Retsordning bliver saa god og fyldestgørende som muligt, saaledes at de med Tillid kunne se dens Afgørelser i Møde.

Om selve det foreliggende Forslag skal jeg ikke sige meget. Jeg tænker mig, at det bliver henvist til et Udvalg, hvor der vil blive Lejlighed til at drøfte selve Forslagets Enkeltheder, og hvad der i det hele kan gøres for at imødekomme de Ønsker om en betryggende Retsordning, som Personalet har. Jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig fortsat Behandling i dette Ting.

Ivar Berendsen: I Modsætning til de to ærede sidste Talere, der have talt temmelig lidt om selve Lovforslaget, skal jeg tillade mig at behandle dette. Det angaar Oprettelsen af et Embede med et meget begrænset og et fast afgrænset Omraade. Man skulde altsaa paa Forhaand tro, at naar det blev forelagt her i Tinget, vilde man enten i Motiveringen finde Henvisning til, at enhver jo ved, hvorledes et Auditørembede ved Statsbanerne bør være indrettet, og nu ønsker altsaa Trafikministeren at faa et Auditørembede ved Statsbanerne, eller man vilde i Motiveringen benytte den Lejlighed, som selve Lovforslaget byder, til at give en fyldigere Motivering for og Forklaring af Embedets Natur. Men, som ærede Medlemmer ville se, er ingen af Delene Tilfældet. Lovforslaget kommer som en uskyldig Fortsættelse eller Lovfæstelse af noget, der har været siden 1906 paa foreløbig Maade. Motiveringen henviser til, hvad der foregik i 1906, og den Gang foregik der ingenting eller næsten ingenting andet end det, der som Motivering aftrykkes i Begyndelsen af Bemærkningerne til Lovforslaget. Det er jo muligt, at Rigsdagen efter en omhyggelig Behandling naar til det Resultat, at der skal ansættes en Auditor ved Statsbanerne, at Lønningen til denne her er rigtig afpasset, og at Embedet skal ordnes netop saaledes, som Trafikministeren i sit Forslag har tænkt sig

det. Men selv om vi komme derhen, betænker jeg mig ikke paa at sige, at Lovforslaget — og jeg skal gaa det igennem i Enkeltheder —, saaledes som det her foreligger, kan tjene som et typisk Eksempel paa, hvorledes Forberedelsen af et nyt Embede ikke bør foregaa, naar Forslag derom forelægges Rigsdagen. Forhistorien viser i øvrigt — men det er noget, som alle Partier have ens Ansvar for —, at det hævner sig at indføre den Slags Bevillinger paa Finansloven mellem anden og tredje Behandling.

Naar jeg nu gaar over til en gennemgribende og gennemgaaende Kritik af Lovforslaget og dets Grundlag, vil jeg betone, at dette ikke betyder, at jeg ønsker at hindre Auditørens Virksomhed. Jeg ønsker navnlig ikke at føre Tilstanden tilbage til de utaaelige Forhold, der vare forud for 1906. Jeg ønsker endvidere at tilføje, at jeg ikke har noget mod den Mand personlig, der har den største Udsigt til at blive Auditor, hvis Auditørembedet oprettes. Efter alt, hvad jeg har hørt og læst om Manden, er det en alvorlig Mand, en Mand med Interesse for sin Gerning, en Mand, der gør sit bedste for ikke at være vilkaarlig. Jeg vil ogsaa sige til den højtærede Trafikminister, at da han jo kun afvikler Fortidens Bo, har han ikke Ansvaret, det er hans Administration, der har Ansvaret. Han havde Ret til at tro, at Grundlaget og Formen for det Lovforslag, han forelægger, ere i Orden. Men det er det, der ikke er Tilfældet, hvilket jeg i Enkelthederne skal tillade mig at vise.

Jeg maa begynde med Begyndelsen, og der bliver min Fremstilling jo noget anderledes end den, det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) fremkom med. Begyndelsen er det af det ærede Medlem fra Møen (Jessen) omhandlede Andragende fra Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg af 31. December 1904, der blev skrevet efter en omhyggelig Overvejelse fra alle Sider, og som gik ud paa, at man maatte ønske Afskaffelsen af den utaaelige Tilstand, hvor de disciplinære Forseelser straffedes eller kunde blive straffede — ogsaa med Forflyttelse og lignende haarde Straffe — i Medfør af hemmeligholdte Indberetninger alene, altsaa uden Undersøgelse eller Forhør. Den daværende Trafikminister (Høgsbro) foreslog saa paa Finansloven for 1905—06 mellem anden og tredje Behandling af Finanslovsforslaget en Bevilling til en Auditor som foreløbig Foranstaltning, og han paaberaabte sig i saa Henseende udtrykkelig Andragendet. Ja, ikke nok